

Dosarul nr.2ra-1576/2018

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Taraclia (S.Uzun)

Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (G.Vavrin, T.Berdilă, R.Petrov)

Î N C H E I E R E

15 august 2018

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoria

Nina Vascan
Luiza Gafton
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Dimitrov Iuri,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Dimitrov Iuri
împotriva Companiei Naționale de Asigurări în Medicină privind obligarea
eliberării poliței de asigurare medicală și încasarea prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 13 martie 2018,

c o n s t a t ă :

La 04 mai 2017, Dimitrov Iuri a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Companiei Naționale de Asigurări în Medicină privind obligarea
eliberării poliței de asigurare medicală pentru a.2017 și încasarea prejudiciului
moral în mărime de 100 000 lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, este plătitor al primei de
asigurare obligatorie de asistență medicală, prestînd servicii în baza contractului de
asistență juridică din 01 octombrie 2012 la Universitatea de Stat din or.Taraclia.

Pe parcursul acestei perioade de timp i-au fost efectuate rețineri în contul
asigurărilor medicale, însă în eliberarea poliței de asigurare i s-a refuzat pe motiv
că telefonic au primit indicații să-i efectueze rețineri pentru asigurarea medicală.

La finele anului împotriva sa sunt înaintate acțiuni în instanța de judecată
privitor la încasarea primei de asigurare medicală obligatorie, deși lunar i se
efectuează rețineri pentru asigurarea medicală.

Consideră că acțiunile angajaților Companiei Naționale de Asigurări în
Medicină sunt ilegale și urmăresc interese de încasare a mijloacelor bănești, dar nu
de acordare a serviciilor.

A menționat că de nenumărate ori a solicitat să nu i se efectueze rețineri pentru
asigurarea medicală ori să-i fie eliberată polița de asigurare, așa cum i se
efectuează rețineri ca și la alți angajați ai Universității de Stat din or.Taraclia.

A invocat că de nenumărate ori a contestat acțiunile angajaților Companiei
Naționale de Asigurări în Medicină, dar primea doar refuz la solicitările sale.

Consideră că prin acțiunile pârîtului i s-a cauzat atât prejudiciu material cât și moral așa cum a fost lipsit de dreptul de a se folosi de serviciile Companiei Naționale de Asigurări în Medicină și a suportat cheltuieli pentru a beneficia de asistență medicală.

Prin hotărârea din 18 octombrie 2017 a Judecătorei Cahul, sediul Taraclia, cererea de chemare în judecată depusă de Dimitrov Iuri împotriva Companiei Naționale de Asigurări în Medicină privind obligarea eliberării poliței de asigurare medicală și încasarea prejudiciului moral, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 13 martie 2018 a Curții de Apel Cahul, s-a respins apelul declarat de Dimitrov Iuri și s-a menținut hotărârea din 18 octombrie 2017 a Judecătorei Cahul, sediul Taraclia.

La 15 iunie 2018, Dimitrov Iuri a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Cahul din 13 martie 2018 și a hotărârii din 18 octombrie 2017 a Judecătorei Cahul, sediul Taraclia cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului recurentul a indicat dezacordul său cu hotărârile adoptate de instanțele ierarhic inferioare și a redat circumstanțele de fapt și de drept indicate pe parcursul examinării cauzei.

A menționat că are nevoie de ajutor medical, drept care este garantat de Constituția Republicii Moldova și Legea cu privire la asigurarea obligatorie de asistență medicală și consideră că are dreptul să beneficieze de acest drept așa cum este plătitor al primei de asigurare obligatorie de asistență medicală.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia Curții de Apel Cahul din 13 martie 2018 a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 10 aprilie 2018 (f.d.104) lipsind însă date privind recepționarea acesteia, în circumstanțele menționate, recursul declarat de Dimitrov Iuri la 15 iunie 2018, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art.439 alin.(3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Dimitrov Iuri este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea

esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Dimitrov Iuri, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele

prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, la caz încălcările invocate de către recurent, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu conțin exclusiv chestiuni de drept și nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursurile declarate nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle v.Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Latourniere v.Franța*, 10 decembrie 2002, parag.2; *Hansen v.Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74). De fapt în concepția instanțelor europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr.2), 13 ianuarie 2009, parag.24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Dimitrov Iuri.

În conformitate cu art.art.270, 433 lit.a), 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Dimitrov Iuri.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Nina Vascan

judecătorii

Luiza Gafton

Victor Burduh